

Szentesi Zöldi László: Pajor Tamás kérdez

2022 augusztus 30. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Isten útján szükséges járnunk, ha az életet választjuk személyes sorsunknak

A Neurotic hajdani frontemberének beszélgetéseit hallgatom napok óta. Azok közé tartozom, akik tinédzserként alapos benyomásokat szereztek a hajdani magyar undergroundról. Azért fogalmazok így, mert annak heavy metal szcénájáról, a földalatti korszakából fényre támadt Pokolgépről, Stressről és a többiekéről hosszasan tudnék beszélni, valamint féligmeddig szegediként a vérpunk CpG-ről is, az alternatív vonal, az Európa Kiadó, a Kontroll Csoport és a többi banda annyira nem jött be.

Sok idő eltelt azóta, sokat változtunk mindannyian. A lényeg mégis az, hogy Pajor Tamást a nyolcvanas években nem lehetett nem ismernie annak, aki kevesellte a hanglemezboltok kínálatát. Akkoriban álmélkodva hallgattam újra és újra az ezerszer átmásolt, persze szigorúan ki nem adott Neurotic-anyagokat, figyeltem dalszövegeinek – helyesebben talán verseinek – különös rímkészletét. Lestem a szentségtelen káoszt, a nagyra hivatottságával pávaskodó romlott anygalt, akit valahogy mégsem akart személyesen megismerni az ember, bár akkoriban mindenkivel dumáltunk, buliztunk.

Aztán ítélte a bíró: életfogytiglani kereszténység. Pajor Tamás megtért. Hallgattam az Áment és mindenféle hanganyagait, amikor éppen játszott, és egyáltalán nem éreztem, amit a Neurotic hívei olyan sokszor elmondtak, hogy elilliant volna a tehetsége. Éppen ellenkezőleg: a fuldoklásból partra jutott ember örömét, a Napba bámuló mész szent borzongását érzem a mai napig Pajor munkáiban. Azt hiszem, dalai a világosságról, az értelmes életről szólnak, és ez nem is lehet másképp. Vele együtt hiszem, hogy Isten útján szükséges járnunk, ha az életet, nem pedig a sötét örökkévalósággal fenyegető megsemmisülést választjuk személyes sorsunknak.

A lényeg mégis csak az, hogy Pajor Tamás remek beszélgetés sorozatába sorra hívja a magyar rockscéna hírességeit. Láttam Lukács Lászlót, Fenyő Miklóst, FankaDelit és a többieket. Harmincéves újságírói pályám alatt tucatnyi kérdésben kérdeztem, válaszoltam, és bevallom, egy idő után már szívesen éreztem a kínálatot. Remek dolog, hogy leül két politikus egymással szemben, mondanak mindent, közepén pedig ott a moderátor, aki szintén igyekszik néha valamit közbekottyantani. Pajor egy kicsit másképp tette fel a léceket.

Tetszik, ahogyan szintén, érdek és elítélés nélkül kérdezi beszélgetőtársait, ahogyan az is, hogy kendőzetlenül, mégis empatikusan elmondja véleményét is a szóban forgó témákról.

Így aztán kiderül, mit gondol valójában a saját szövegeiről a Tankcsapda frontembere, Fenyő Miklós Istenről is beszél, FankaDeli pedig például arról, miért jobb és más ma hetven ember előtt fellépni, mint régen ötvétezer előtt. Nem sorolom a részleteket, akit érdekel a téma, hozzáférhet a beszélgetésekhez. Azonban – ha már publicista az ember – arról is elgondolkodom, mennyi esélyük volt úgy harminc-harmincöt, vagy akár tíz éve ezeknek az örömbeszélgetéseknek. Ha jobban tetszik: arról tudunk az ember, hogy Isten útjai valóban kifürkészhetetlenek-e, vagy mi, emberek hisszük csupán, hogy a sorsunk csak jelen idejű lehet, és életünk kereteit nem tördelheti szét a múlt idő?

Mert honnan indult útjára a Tankcsapda? Hogyan alakult meg, hogyan nőtt nagyra ez a debreceni vagány gyerekek által álló banda? Vajon Lukács Laci gondolta volna a rendszerváltozás előtt, amikor elosztották a hangszereket, mert lelkesebbek voltak, mint amennyire muzsikálni tudtak, hogy tíz éven belül a Kárpát-medence egyik legjobb zenekara lesznek? Fenyő Miklós – akit hosszabb hajú, szakadt, rocker gyerekként is mindig bírtam – 1982-ben úgy festett volna, mint aki 2022-ben is aktív zenészként dolgozik? És FankaDeli, akit mindenféle fasisztának lehordott a baloldali sajtó, manapság (is) intelligens, érzékeny és udvarias beszélgetőtársa a felkészült kérdezőnek?

Hogy mindez kiderült, nemcsak az a személyes érdekünk. A velük kapcsolatos szakmai és magánéleti részletek felderítése Pajor Tamásnak köszönhető, aki nemcsak kérdez, de gondolkodik is. Tényleg: nem lehetne így televíziózni, rádiózni?

A biztos napi muníció helyett valódi anyaggal töltekezni, a módszer helyett a valóság körül kutakodni?

Kicsit rugaszkodjunk el Pajor Tamás személyétől: amiről itt írunk, régen alapvetésnek számított a magyar sajtóban, hírközlésben. A nézők milliói nem valami bogárevő-vektőzáló m?sorra szaladtak be a tévé elé, hanem Egri János Elmebajnokság című m?sorára. És igen, tényleg hat ember tudta volna az utcán, hogy mi Görögország fővárosa, és mikor volt a tatárjárás. Értem, hogy megváltozott a világ, de – sajnos – mi magunk is megváltoztunk, az pedig már nemcsak hiba, de bűn is. A tisztesség és a tudás ugyanis nem avított kategória, valójában a hányavetés és tiszteletlenség hullik ki az idő rostáján, bármennyire is kapaszkodna hajszálgököreivel az örökkévalóságba. Fogalmam sincs, ki volt Szent Ágoston korában a legjobb athéni vagy római humorista, mert az ő mondásai és viccek nem maradtak ránk, szemben az ágostoni intellemmel: „Az igazság pedig azt mondja nekem: ég és föld és bármely anyag nem lehet a te Istened! Saját természetünk is ezt magyarázza; akinek szeme van, láthatja, hogy az anyag mindig kisebb a részben, mint az egészben! Azt mondom neked, lelkem: magad is több vagy te ezeknél! Mert a hozzád tartozó test tömegét te tartod fenn azzal, hogy életed, ugyanezt test a testtel meg nem teheti. Az Isten pedig neked is élet-éltetőd!”

Rövid földi létünk két legnagyobb rákfenéje az emberi gonoszság és az idő elfecsérlése elleni harc.

Ha te is belépsz a folyóba, választanod kell. A közszereplés sem más, mint a segíteni akarás és az állandó besározódás közötti folyamatos imbolygás. Hol ez, hol az kerekedik felül, de maga az ember nem változik. Hol tisztábbak, hol sárosabbak vagyunk, mégis Ádám maradunk. Az ember tragédiájából, védtelen teremtmény, aki látja a bajt, érzékeli a teendőket, de a maga erejével képtelen a változásra. Aki ezt nem látja: magába szerelmes. Ha nem magába, akkor pedig egy ideológiába. Ha abba sem, akkor pénzt és hatalmat akar. Vagy mindent egyszerre. Ádám hisz, agitál, csalódik, megsemmisül, aztán kezdődik újra minden. Korokon, évszázadokon át változatlanul folyik az emberi színjáték. Szellemi, lelki szintünkön függően vagy a nyers harcot, vagy az intellektuális helytállást tartjuk helyesnek, modelleket követünk, de nem a magunk rendszabályai szerint élünk. Aztán amikor rájövünk, hogy a lényeg az ima, a nyugalom és a felkészülés a végtelenre, ezek a „célok” már nem is t?nnek olyan fontosnak. A hosszú kamaszkor lezárul. Elmúlik a káromkodás, marad a fütyörészés. A jókedv, a csend, a hasznos elfoglaltságok, a tartalmas élet. A feltételek nélküli hit a családban, a nemzetben, a jóakarátú emberekben. A rácsodálkozás természetes és teremtett dolgainkra. Apró, de mély nyomok a hóban, sok mosoly és alapvetően sz?k mezsgyén járás a saját kertünkben.

Imádkozni nem a végén kell!

Szentesi Zöldi László - www.magyarnemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájkkal" számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló